

Αγία Μαρία η Αιγυπτία (2ο Μέρος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Πού να τα φαντασθούμε εμείς αυτά, οι αβροδίαιτοι Χριστιανοί του 21^{ου} αιώνας! Και όμως εκείνη ετόλμησε! Απετάξατο τον σατανά και όλη του την πομπή, όλη τη ζωή της αμαρτίας, και έφυγε. Έκαμε το μεγάλο βήμα! Το μεγάλο και σωτήριο άλμα: «Λαβούσα τον σταυρόν ηκολούθησε τω Χριστώ και πράττουσα edίδασκε υπερорάν μεν σαρκός, παρέρχεται γαρ, επιμελείσθαι δε ψυχής, πράγματος αθανάτου», όπως τόσο ωραία λέει το οσιακό της απολυτίκιο. Ακολούθησε τα βήματα του Χριστού στην έρημο της νηστείας, της προσευχής και της σκληρότατης ασκήσεως. «Υπομένουσα», λοιπόν, «υπέμεινε τον Κύριον», και, «διά τους λόγους των χειλέων Του» «εφύλαξε οδούς σκληράς».

Κατήρδευσε την έρημο με τις ροές των δακρύων της και με τους εκ βάθους καρδίας στεναγμούς της εκαρποφόρησε εκατονταπλασίως τους κόπους της θυσιαστικής ασκήσεως. «Εβραγχίασε», κατά το ψαλμικόν, «ο λάρυγξ» της, καθώς έκραζε κι εβοούσε νυχθημερόν προς τον Κύριο να συγχωρήσει την αμαρτία της και να χαρίσει στην ίδια και στον κόσμο όλο το μέγα Του έλεος. Το όνομα του νέου, του μόνου πλέον, του νόμιμου, του πανάμωμου και καθαρώτατου και πανάγιου εραστού της, δηλαδή του Σωτήρος Ιησού Χριστού, του Εσταυρωμέ-νου Έρωτος της Εκκλησίας, έγινε ένα με την αναπνοή της! Ήταν μια άσβεστη λαμπάδα της αδιάλειπτης και νοεράς προσευχής! Μια αναμμένη φλόγα, ένας άσβεστος πυρσός καρδιακής ευχής. Αλλά στην προσευχή συμμετείχε και το σώμα της, με τη σκληρή, την ανελέητη άσκηση!

Εθανάτωσε το φρόνημα της σαρκός, κατά την προτροπή του Μεγάλου Βασιλείου: «Αποκτείνωμεν το φρόνημα της σαρκός, το μη δυνάμενον υποταγῆναι τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ, ἵνα το φρόνημα τοῦ πνεύματος ἰσχυρόν ἡμῖν ἐγγένηται, δι' οὗ ζωὴ καὶ εἰρήνη περιγίνεσθαι πέφυκε». «Τα γόνατά» της, κατά το ψαλμικόν, «ἠσθένησαν ἀπὸ νηστείας καὶ ἡ καρδία της ἠλλοιώθη δι' ἔλαιον». Εστέγνωσε σαν σταφίδα κι ἔλειωσε το σώμα της, ἔμεινε μονάχα ἓνας σκελετός περιβεβλημένος με

επιδερμίδα, ανέπτυξε αφύ-σικη τριχοφυΐα, η οποία αναπλήρωνε κάπως την έλλειψη ενδύματος, έλαβε όψη αλλόκοτη, ωσάν αγριοπούλι. Έγινε «ωσεί νυκτικόραξ εν οίκοπέδω». Νήφουσα εν πάσι, κατά την αποστολική προτροπή, ετηρούσε την καθαρό-τητα του νοός και της καρδιάς και εβίωνε νυχθημερόν και στο έπακρο το κατά Θεόν άγιο πένθος.

Με αυτά όμως κατέστησε ισχυρό το φρόνημα του πνεύματος και εμάχετο γενναίως και ανδρείως εναντίον των παθών, τα οποία ο διάβολος προσπαθούσε να αναζωπυρώσει στο βάθος της καρδιάς της. Διότι βέβαια ο μισόκαλος και απ' αρχής ανθρωποκτόνος βύθιος δράκων, όταν βλέπει κάποιον ν' αγωνίζεται φιλότιμα και συστηματικά τον καλό της μετα-νοίας αγώνα, δεν κάθεται δίπλα του κάνοντας προς χάριν του κομποσχοίνι, αλλ' αγωνίζεται λυσσωδώς είτε να τον επιστρέψει ξανά στον προηγούμενο βίο της αμαρτίας, είτε να τον οδηγήσει σε πλάνη και φαντασίες ψυχοκτόνες, είτε να τον σπρώξει στην απόγνωση και απελπισία και ούτως ή άλλως να τον καρπωθεί ως κέρδος στο πυρ το εξώτερον, το ετοιμασμένο για τον ίδιο και τους σκοτεινούς και ακαθάρτους αγγέλους του, δηλ. τους δαίμονες.

Αλλά με τη χάρη του Θεού η Μαρία, ανήκουσα πλέον ολοκληρωτικά στο Χριστό, «εσταύρωσε», κατά τον Απόστολο, «την σάρκα συν τοις παθήμασι και ταις επιθυμίαις», ενέκρωσε, ή μάλλον εμεταμόρφωσε κατά Θεόν, και οπωσδήποτε με την αμέριστη δική Του βοήθεια και χάρη, τα ανθρώπινα πάθη. «Έρημον οικήσασα των σων παθών τας εικόνas εκ ψυχής απήλειψας, το θεοειδέστατον εξεικόνισμα εν ψυχή γράψασα, αρετών ιδέας», σημειώνει ένα τροπά-ριο. Στον πνευματικό αγώνα της Μαρίας κεντρική θέση είχε η κάθαρσις της φαντασίας. Τα εξωτερικά ερεθίσματα και η πρακτική εργασία της αμαρτίας εντυπώνουν στην ψυχή εικόνες πονηρές, φαντασιώσεις ακάθαρτες, οι οποίες μολύνουν τον έσω άνθρωπο και τον κάνουν ευόλισθο στην αμαρτία.

Γλυκαίνουν τον λογισμό, εκθηλύνουν το φρόνημα και αποχαυνώνουν τις ψυχικές δυνάμεις, με αποτέλεσμα να γλιστρά εύκολα ο άνθρωπος στην αμαρτία ξανά και ξανά. Η φαντασία καθαρίζεται με την «τήρησιν» του νοός, η οποία πετυχαίνεται με τον περιορισμό των εξωτερικών (διά των αισθήσεων) ερεθισμάτων, με την νήψη, τη μελέτη του θείου λόγου, την προσοχή, την πρακτική τήρηση των εντολών του Θεού και την αδιάλειπτη προσευχή. Και τότε εισέρχονται, με τη χάρη του Θεού, και τυπώνονται στην ψυχή οι «ιδέες» των αγίων αρετών, που είναι αντίθετες στα πάθη. Και επειδή πίσω από κάθε αρετή κρύβεται ο ίδιος ο Χριστός, Εκείνος είναι πια το περιεχόμενο της καρδιάς και το αντικείμενο της εσωτερικής οράσεως και του ασίγαστου πόθου του καλού αγωνιστού της μετανοίας. Αυτό ακριβώς συνέβη στην πρώην άσωτη Μαρία, που έγινε πια όχι απλώς σώφρων, αλλά παρθενικώτατη νύμφη του Χριστού!

«Ω αλλοιώσεως σεπτής, της προς το κρείττον σου μεταθέσεως, σεμνή!», ψάλλει θαυμάζοντας ο ιερός υμνογράφος, «ω πόθου θεϊκού μισήσαντος τας σαρκικάς ηδονάς! ω πίστεως ζεούσης και θείας, πανεύφημε Μαρία!, ην πιστώς ευφημούμεν και υπερυψούμεν, εις πάντας τους αιώνας». Με αυτό τον θεϊκό πόθο και την ζέουσα πίστη, η Μαρία αλλοιώθηκε ολότελα: επέστρεψε από το παρά φύσιν, που είναι η κατάσταση της αμαρτίας, στο κατά φύσιν της αγνότητος και καθαρότητος, και έφθασε μέχρι το υπέρ φύσιν, που είναι ο αγιασμός και η θεοπτεία!

Διότι μόνο έτσι, με το ότι δηλαδή έφθασε στην θεοπτεία, έβλεπε το άκτιστο φως του Χριστού, λουζόταν κι έλαμπε όλη από το άκτιστο φως, εθερμαινόταν, εφωτιζόταν, ετρεφόταν πνευματικά και ηύξανε σε εμπειρία θεώσεως από αυτό το θείο και άκτιστο φως, μπορεί να ερμηνευθεί το πώς έζησε επί σαρανταεφτά ολόκληρα χρόνια, ολομόναχη μέσα στην απaráκλητη έρημο του Ιορδάνου, την αγωνία της Γεθσημανή, την κάμινο του Σταυρού και τη νέκρωση της σαρκός! Ο Θεός που δέχεται την μετάνοια του αμαρτωλού την αξίωσε εμπειριών, που μόνο υπό το Φως της Μεταμορφώσεως και όσων οι τρεις Απόστολοι, Πέτρος, Ιάκωβος και Ιωάννης, μαζί με τον Μέγα Μωυσή και τον Προφήτη Ηλία, εβίωσαν στο Θαβώρ, είναι δυνατόν να κατανοηθούν!

Έτσι νικήθηκε εις τέλος ο διάβολος! Η τέως μαθήτρια, υποτακτική του και δούλη του, με τη δύναμη του Χριστού, ελευθερώθηκε από τα δεσμά της αμαρτίας, ενίκησε κατά κράτος τον δράκοντα, κατήσχυνε πανηγυρικώς τον παλαμναίο (=ο αυτόχειρ φονέας), εθεάτρισε τις μεθοδίες του, διέλυσε τις μηχανές του, εις δόξαν του Θεού, αλλά και εις διευκόλυνση δική μας στον καθημερινό μας αγώνα. Διότι πλέον δεν έχουμε περιθώρια απελπισίας, αλλ' αντιθέτως έχουμε στο άγιο πρόσωπό της μια άριστη δασκάλα του πνευματικού αγώνος και ένα βέλτιστο παράδειγμα

μετανοίας και ευαρεστήσεως του Θεού. Η Μαρία είναι πλέον Αμμάς, δηλ. Μητέρα πνευματική, για όσους επιθυμούμε να τύχουμε σωτηρίας!

[Συνεχίζεται]